

Stk. 4. Er lovligheden af den pågældende frihedsberøvelse stadfæstet ved dom, kan fornyet prøvelse for retten ikke kræves af klageren, før der er forløbet et tidsrum af 6 måneder fra dommens afsigelse, medmindre der i dommen er fastsat en kortere frist. Er frihedsberøvelsen fastsat til et bestemt tidsrum, kan klageren kun kræve retlig prøvelse af afgørelsen een gang.

Stk. 5. Om indbringelse for domstolene af afgørelser truffet af landsnævnet for børneforsorg vedrørende anbringelse af børn eller unge udenfor hjemmet i medfør af §§ 130, stk. 1, eller 131 eller vedrørende nægtelse af hjemgivelse i medfør af § 169, stk. 3, gælder reglerne i § 151, stk. 5.“

På grund af de nye regler om, at beslutninger om anbringelse på arbejdsanstalt m. v. kan forelægges domstolene til prøvelse, er det unødvendigt og uhensigtsmæssigt at opretholde adgangen til at indanke de heromhandlede sager for højere administrative myndigheder (amtmand og socialminister), og derfor foretages den ændring af forsorgslovens § 50, stk. 1, at disse afgørelser ikke skal kunne påankes ad administrativ vej.

Også på grund af indførelsen af domstolsrekurs, hvorefter en obligatorisk forelæggelse for højere administrativ myndighed ikke mere kan anses for nødvendig af hensyn til den indlagte, gennemføres den nye regel ved ændring af forsorgslovens § 311, stk. 3, § 313, stk. 4, og § 316, stk. 4, at det er det sociale udvalg — og ikke som hidtil amtet eller socialministeriet — der træffer beslutningen om den tvangsmæssige anbringelse.

Lovforslaget behandlede i folketinget sammen med de øvrige lovforslag om administrativ frihedsberøvelse og fik en velvillig modtagelse af samtlige ordførere ved 1. behandling. Under udvalgsarbejdet forespurgtes socialministeren, om domstolenes kompetence også omfattede en nedsættelse af anbringelsestidsrummet, f. eks. om domstolene kunne nedsætte en idømt disciplinær straf fra 6 måneder til 1 måned. Ifølge socialministerens svar, der er optrykt som bilag til betænkningen, må afgørelsen af dette spørgsmål antages at være overladt til domstolen selv, hvorfor det næppe ville være muligt på forhånd at give en udtømmende besvarelse af spørgsmålet. Efter socialministeriets opfattelse bør det dog formentlig antages, at domstolene — på samme måde som det antages at være tilfældet i andre spørgsmål vedrørende prøvelsen af et af administrationen indenfor lovens rammer udøvet skøn — vil forbeholde sig at tilsidesætte dette skøn, såfremt afgørelsen anses for åbenbart urimelig.